

OSCE Office for Democratic Institutions and
Human Rights

Max Planck Minerva Research Group on
Judicial Independence

DISCLAIMER

This document was originally published by the OSCE Office for Democratic Institutions and Human Rights (ODIHR) and the Max Planck Institute for Comparative Public Law and International Law (MPI) in 2010 as the *Kyiv Recommendations on Judicial Independence in Eastern Europe, South Caucasus and Central Asia*. This Dari version is an unofficial translation commissioned by The Max Planck Foundation for International Peace and the Rule of Law, for its own purposes. The Foundation does not accept any responsibility or liability for any errors contained in or misunderstandings arising from this translation. Furthermore, the opinions and information it contains do not necessarily reflect the policy and position of ODIHR.

گروه تحقیقاتی مینروای ماکس پلانک درباره استقلال قضایی

ادارات دموکراتیک و حقوق بشر (ODIHR) سازمان امنیت و همکاری اروپا

پیشنهادات نشست کییف در مورد استقلال قضایی در شرق اروپا، قفقاز جنوبی و آسیای

مرکزی

- اداره قضائی، تعیینات و پاسخگویی -

کیف، 23-25 جون 2010

استقلال قضایی یکی از مولفه های ضروری برخورداری از حق فرایند محاکماتی، حاکمیت قانون و دموکراسی است. اداره (OSCE) نهاد های دموکراتیک و حقوق بشر (ODIHR) مشترکا با انستیتوت ماکس پلانک برای حقوق عمومی مقایسه ای و حقوق بین المللی (MPI) نشست از کارشناسان منطقوی را در رابطه به استقلال قضایی در شهر کییف میزبانی و سازماندهی نمودند که بر حمایت از کشور های اروپای شرقی، قفقاز جنوبی و آسیای مرکزی، جهت تحکیم استقلال قضایی در مطابقت با اصول فوق الذکر، تمرکز داشت. در این نشست حدود 40 کارشناس مستقل به شمول دانشمندان شهیر و کارگزاران ارشد از 19 کشور شرکت کننده (OSCE) و از شورای اروپایی و کمیسیون ونیس حضور بهم رسانیده بودند.

ادارات دموکراتیک و حقوق بشر (ODIHR) و انستیتوت حقوقی مقایسوی عامه و حقوق بین الملل ماکس پلانک (MPI)، بعد از تحقیقات عمیق در مورد سیستمها و طرز العمل های حقوقی در رابطه با استقلال قضایی، سه موضوع را انتخاب کرده اند که از اهمیت ویژه ای برخوردار است:

(1) اداره قوه قضائیه با تمرکز بر شوری های قضایی، نهادهای قضایی مستقل و نقش رؤسای محاکم

(2) تعیینات قضایی - معیارها و طرز العملها

(3) پاسخگویی قضات و استقلال قضایی در قضاوت. این نشست با تصویب مجموعه ای از پیشنهادات به پایان رسید (ضمیمه "پیشنهادات نشست کییف در مورد استقلال قضایی در اروپای شرقی، قفقاز جنوبی و آسیای میانه"). هدف از این پیشنهادات تقویت بیشتر استقلال قضایی منطقه ای در سه حوزه منتخب فوق الذکر است.

از کشورهای شرکت کننده درخواست شد تا افکار و رهنمودهای ارائه شده در پیشنهادات نشست کیف را بررسی کنند و

ساحاتی را شناسایی کنند که در آن طرز العمل های آن ها با پیشنهادات متذکره مطابقت داشته باشد و اطلاعات مربوطه را با ادارات دموکراتیک و حقوق بشر شریک نمایند. بر این اساس، ادارات دموکراتیک و حقوق بشر تبادل تخصص های لازم را تسهیل می کنند و برای کشورهای شرکت کننده که در صدد تقویت استقلال قضایی خود می باشند، حمایت تکنیکی را با اتخاذ تدابیر متذکره در پیشنهادات کیف ارائه می دهند.

قسمت اول – اداره قوه قضائیه

1. اداره محاکم و قوه قضائیه باید قضاوت مستقل و بی طرفانه را در مطابقت با فرایند رسیدگی به حقوق (حق ها) و حاکمیت قانون تقویت کنند. نباید از اداره قوه قضائیه، جهت تأثیرگذاری بر محتوی تصمیم گیری قضایی استفاده شود. روند کاری اداره قوه قضائیه باید شفاف باشد.

شوری های قضایی، کمیسیون های ارزیابی و اجدان شرایط و نهادهای مستقل تقسیم صلاحیت ها در اداره قوه قضائیه

2. شوری های قضایی، نهادهایی اند که به منظور تضمین استقلال قضایی، دارای صلاحیت های مستقل و در رابطه با اداره قوه قضائیه وظایف مشخصی بر عهده دارند. به منظور جلوگیری از تمرکز بیش از حد قدرت در یکی از نهادهای قضائیه و اجتناب از نفوذ اتحادیه های بزرگ صنفی، پیشنهاد می گردد تا صلاحیت های مختلف از قبیل تعیینات (به پاراگراف های 3-4، 8 رجوع شود)، ترفیع و آموزش قضات، انضباط (به پاراگراف های 5، 9، 14، 25، 26 رجوع شود)، ارزیابی مسلکی (به پاراگراف های 27-28 رجوع شود) و بودجه (به پاراگراف 6 رجوع شود) از هم متمایز و جدا گردند. در این مورد، گزینه مناسب، ایجاد نهادهای مستقل و متفاوت از هم است که بدون اینکه تحت کنترل یک نهاد یا مرجع واحد قرار گیرند برای انجام امور خاص اداره قوه قضائیه، دارای صلاحیت باشند. ترکیب این نهادها باید انعکاس دهنده وظایف خاص آنها باشد. امور آنها باید توسط قانون عادی تنظیم شود نسبت به اینکه از طریق فرمان اجرایی تنظیم گردد.

تعیینات قضایی

3. جزء در مواردی که این وظیفه به یک نهاد مستقل دیگر واگذار شده باشد، در سایر موارد، باید یک کمیسیون مجزا برای برگزاری امتحانات کتبی و شفاهی در روند تعیینات قضایی تعیین گردد (همچنین به پاراگراف 8 رجوع شود). در این مورد، صلاحیت شورای قضایی باید محدود بر این باشد که اجراءات به صورت درست انجام گیرد و یا نامزدهای انتخاب شده توسط کمیسیون تعیین گردیده و یا آنها را به مرجع تعیینات پیشنهاد کنند. (برای پروسه استخدام به پاراگراف های 21-23 رجوع شود.)

4. روش دیگر تعیینات قضایی طوری است که شوراهای قضایی یا کمیسیون ها و هیئت های ارزیابی و اجدان شرایط ممکن است مستقیماً مسئول تعیینات و آموزش قضات باشند. در این صورت، لازم است تا این نهادها تحت اثر قوه اجراییه نبوده و مستقل از نظام های منطقه ای عمل کنند (برای ترکیب این نهادها به پاراگراف 8 رجوع شود).

انضباط

5. به منظور جلوگیری از دعاوی اتحادیه های بزرگ صنفی و تضمین یک طرز العمل انضباطی منصفانه، شوری های قضایی در دو مورد ذیل بطور همزمان صلاحیت ندارند:

الف: دریافت شکایات و راه اندازی تحقیقات انضباطی

ب: رسیدگی به قضیه و تصمیم گیری در مورد اقدامات انضباطی

تصامیم انضباطی باید تحت نظارت محکمه با صلاحیت استینافی اتخاذ گردد (به پاراگراف های 9، 14، 25-26 رجوع شود).

مشوره در مورد بودجه

6. بدون ایجاد محدودیت در مسئولیت کنونی دولت در پیشنهاد بودجه قوه قضائیه و مسئولیت پارلمان در تصویب آن، پیشنهاد می گردد تا نهاد نماینده منافع قوه قضائیه مانند شورای قضایی؛ ضروریات نظام عدلی و قضایی را به منظور تسهیل در تصمیم گیری آگاهانه به دولت ارائه دهد. این نهاد باید در پارلمان در بحث بودجه نیز مشارکت داده شود. شوری های قضایی ممکن است در توزیع بودجه در قوه قضائیه نیز نقش داشته باشند.

ترکیب شوری های قضایی

7. در صورت تأسیس شورای قضایی، قضات آن توسط اعضا انتخاب می‌شود و منحصراً کل از قوه قضاییه به شمول قضات محاکم فوقانی نمایندگی می‌کنند. شوری های قضایی، تحت اثر قضات محکمه استیناف نمی‌باشند. زمانی که رئیس یک محکمه به عضویت شوری تعیین می‌شود، باید از سمت خود به عنوان رئیس محکمه استعفا دهد. به غیر از تعداد قابل توجهی از اعضای شورای قضایی که توسط قضات انتخاب می‌شوند، سایر اعضا باید از میان اساتید حقوق و ترجیحاً عضو انجمن وکلای مدافع انتخاب شوند تا شمولیت وسیع و شفافیت در تعیینات افزایش یابد. در بخشهایی که خرنوالان به عنوان قاضی، عضو همان واحد قضایی نباشند، نمی‌توانند در شورای قضایی عضویت یابند. همچنین نمایندگان دیگر نهادهای مجری قانون نیز نمی‌توانند در شوری عضویت یابند- رئیس جمهور و وزیر عدلیه هم نمی‌توانند به عنوان رئیس شوری انتخاب گردند. رئیس شورای قضایی باید با اکثریت آراء از میان اعضای آن انتخاب شود. امور شورای قضایی تحت اثر نمایندگان قوای مجریه و مقننه نمی‌باشد.

عضویت در نهادهای تصمیم گیرنده در مورد تعیینات قضایی

8. اعضای کمیسیون‌های ویژه برای تعیینات قضایی (به پاراگراف 3 رجوع شود) باید توسط شورای قضایی از میان مدارج مسلک حقوقی به شمول اعضای قوه قضائیه تعیین شوند. در مواردی که شوری های قضایی، کمیسیون‌ها یا هیئت‌های ارزیابی واجدان شرایط مستقیماً وظیفه تعیینات قضایی را بر عهده دارند (به پاراگراف 4 رجوع شود)، اعضا باید برای دوره کاری مشخصی تعیین گردند. به جزء تعداد قابل توجهی از اعضای شورای قضایی در این نهاد منتخب، عضویت سایر گروه‌های مسلکی (اساتید حقوق، وکلای مدافع) نیز مطلوب و پسندیده می‌باشد و باید بر اساس فرهنگ حقوقی و تجربه حقوقی مرتبط آنها صورت گیرد. ترکیب شوری قضایی تضمین می‌کند که ملاحظات سیاسی نمی‌تواند در رسیدگی به اهلیت کاندیداهای اداره قضایی نفوذ داشته باشد. (به پاراگراف 21 رجوع شود).

عضویت در نهادهای تأمین انضباط قضایی

9. نهادهای ذیصلاح برای رسیدگی به دوسیه انضباطی و تصمیم‌گیری در مورد اقدامات انضباطی (به پاراگراف 5 (ب) رجوع شود) منحصراً متشکل از قضات نمی‌باشد، بلکه نیازمند عضویت اعضای خارج از مسلک قضایی نیز می‌باشد. اعضای نهاد قضایی در مدت دوره کاری، نمی‌توانند وظیفه دیگری را مرتبط به قضات یا ساحه قضایی مانند اموراداری قضا، بودجه و یا تعیینات قضایی انجام دهند. نهادهای ذیصلاح انضباط قضایی نباید تحت اثر قوه مجریه باشند و نباید هیچ نفوذ سیاسی نیز بر انضباط مذکور حاکم باشد. قوه مجریه باید از هر نوع نفوذ بالای شوری های قضایی یا نهادهای تأمین انضباط اجتناب نمایند. (به پاراگراف 5 ، 25-26 نیز رجوع شود).

شفافیت اداره قوه قضائیه

10. شورای قضایی برای انجام وظایف خود به طور منظم دایر می‌گردد. علنی بودن جلسات شورای قضایی و نشر فیصله های آن به صورت قانونی و عملی تضمین می‌شود.

نقش رؤسای محاکم

11. نقش رؤسای محاکم باید محدود به موارد ذیل باشد: آنها صرف می‌توانند وظایف قضایی‌ای را بر عهده بگیرند که یکسان با وظایف سایر اعضای محکمه می‌باشد. رؤسای محاکم نباید در تصمیم‌گیری سایر قضات و تعیینات قضایی دخالت کنند. آنها نباید در مورد مکافات اظهار نظر نمایند. (در رابطه به مکافات و امتیازات به پاراگراف 13 رجوع شود) آنها ممکن است وظایف نمایندگی و اداری داشته باشند به شمول کنترل کارمندان بخش غیر قضایی. اجراء اداری نیازمند آموزش ظرفیت های مدیریتی است. رؤسای محاکم نباید از صلاحیت های شان مبنی بر اعطای تسهیلات به محاکم ، بر اعمال نفوذ در قضات استفاده کنند.

وظیفه رسیدگی به قضایا

12. تصامیم اداری که بر نص حکم تأثیرگذار باشد، نباید شامل صلاحیت انحصاری رؤسای محاکم محسوب شود. یکی از مثال های آن، توزیع قضایا جهت رسیدگی است که باید بصورت لاتری یا بر اساس معیارهای شفاف و عینی از قبل تعیین

شده توسط هیئت قضایی محکمه انجام گیرد. مکانیزم توزیع قضایا نباید بعد از اتخاذ فیصله های قضایی، مداخله نماید.

مکافات و امتیازات انفرادی

13. مکافات و امتیازات دراز مدت باید قطع گردد و معاشات به میزان کافی افزایش یابد تا تأمین معیشت مناسب قضات را فراهم نماید و همچنان بطور قابل ملاحظه ای، بیانگر مکلفیت های مسکلی قضات باشد. در صورت موجودیت مکافات و امتیازات، باید بر اساس معیارهای از قبل تعیین شده و طرز العمل های شفاف اعطا شوند. رؤسای محاکم در اعطای مکافات یا امتیازات نقشی ندارند.

نقش محدود در قضاوت قضایای انضباطی

14. رؤسای محاکم می توانند شکایات خود را به نهادی ارجاع دهند که صلاحیت دریافت شکایات و انجام تحقیقات انضباطی را بر عهده دارد (به پاراگراف 5 (الف) رجوع شود). به منظور اطمینان از انجام بررسی مستقل و عینی شکایات، رؤسای محاکم نباید صلاحیت آغاز یا اتخاذ اقدام انضباطی را داشته باشند.

مدت محدود دوره کاری

15. رؤسای محکمه باید برای سال های محدود صرف با فرصت تمدید یک دوره دیگر، تعیین شوند. در صورت انتصاب در قوه اجراییه، دوره کاری باید کوتاه و غیر قابل تمدید باشد.

تعیینات شفاف و مستقل رؤسای محکمه

16. تعیینات رؤسای محاکم باید شفاف باشد. بست های خالی ریاست های محاکم باید اعلان گردد و همه قضات ارشد و مجرب برای احراز بست های مذکور باید درخواست نموده بتوانند. نهاد ذیصلاح تعیینات قضایی ممکن است با کاندیداها مصاحبه کند. گزینه مطلوب این است که قضات محکمه خاص، رئیس محکمه را انتخاب کنند. در صورت تعیینات قوه اجراییه، یک نهاد مشورتی مانند شورای قضایی یا کمیسیون ارزیابی و اجدان شرایط (به پاراگراف 4 رجوع شود) - با توجه به نظرات قضات محاکم محلی، باید حق ارائه سفارشی را داشته باشد که قوه اجراییه صرف بتواند با اتخاذ تصمیم مستقل آن را رد کند. در این حالت، نهاد مشورتی می تواند نامزد دیگری را پیشنهاد نماید. علاوه بر این، برای جلوگیری از نفوذ بیش از حد قوه اجراییه، نهاد مشورتی باید با اکثریت آراء، صلاحیت رد تصمیم قوه اجراییه را داشته باشد.

قسمت دوم - گزینش و آموزش قضایی

تنوع دست یابی به شغل قضایی

17. دستیابی به شغل قضایی نه تنها باید به حقوقدانان جوان که دارای آموزش ویژه می باشند میسر گردد؛ بلکه باید به حقوقدانانی که تجربه کافی در مسلک حقوقی دارند (از طریق ورود سطح میانه مسلکی در قوه قضائیه)، نیز میسر گردد. کاندیدان واجد شرایط برای احراز بست های قضایی با توجه به میزان تجربه آنها در مسلک مربوطه، باید بطور دقیق ارزیابی گردند.

بهبود آموزش حقوقی

18. دستیابی به مسلک قضایی باید محدود به کاندیدای دارای مدرک حقوق به سویه بالاتر گردد. در نصاب تحصیلی پوهنتون ها بیشتر باید به آموزش مهارت های تحلیلی توجه شود. موضوعاتی مانند مطالعات موردی، تجربه عملی، کلینیک های حقوقی، محاکمات تمثیلی باید بطور تلفیقی در نصاب تحصیلی شامل گردد. زمینه آموزش به شمول آموزش از راه دور باید در پوهنتون های دولتی و خصوصی بطور یکسان فراهم گردد. ارزیابی بیرونی نصاب درسی پوهنتون ها می تواند به بهبود آن ها کمک کند.

بهبود آموزش تخصصی قضات

19. در صورتی که آموزشگاه های قضات بخشی از روند گزینش باشند؛ باید مستقل از قوه مجریه عمل کنند. برنامه های آموزشی باید روی آن نکاتی که در خدمات قضایی ضرورت است، تمرکز نماید و مکمل آموزش پوهنتونی باشد. برنامه های آموزشی باید جنبه های اخلاقی، مهارت های ارتباطی، توانایی حل و فصل منازعات، مهارت های مدیریتی و مهارت های طرح

مسوده های قوانین را شامل گردند. در صورت موجودیت شورای قضایی، این نهاد می‌تواند پیشنهاداتی را برای آموزش حقوقی قضات ارائه نماید. این پیشنهادات شامل ویژگی‌های مهارت‌های مربوطه و مشوره در مورد ادامه تحصیل قضات می‌باشد.

20. آموزش‌های تخصصی که در پاراگراف 19 تشریح شده، باید برای نمایندگان سایر مسلک های حقوقی که به اداره قوه قضائیه ملحق می‌شوند، نیز میسر شود.

فرآیند استخدام

21. برای اطمینان از شفافیت در روند تعیینات، مراحل و معیارهای تعیینات قضایی باید به طور واضح توسط قانون مشخص گردد. بست های خالی و همچنین شرایط و ضوابط باید بطور علنی اعلام و نشر شود. لست تمام داوطلبان متقاضی (یا حداقل یک لست کوتاه) باید در دسترس عموم قرار گیرد. هیئت تعیینات باید مستقل، مسؤل و نماینده عموم مردم (به پاراگراف های 3-4 رجوع شود) باشد. مصاحبه باید تنها با کاندیدانی که به دور نهایی راه یافته‌اند، صورت گیرد، مشروط بر اینکه هم موضوع مصاحبه و هم میزان دشواری آن در روند تعیینات از قبل تعیین شده باشد.

22. در صورت بررسی سوابق، باید این بررسی با نهایت دقت و براساس حکم قانون صورت گیرد. مرجع تعیینات می‌تواند سند معیاری جهت بررسی سوابق جرمی و سایر موارد مبتنی بر رد صلاحیت کاندیداها را از مرجع پولیس در خواست نماید. نتایج این بررسی باید در اختیار متقاضی قرار گیرد تا بتواند حق درخواست تجدید نظر را در محکمه داشته باشد. هیچ نهاد امنیتی دیگری، بررسی سوابق را انجام ندهد. تصمیم بر رد صلاحیت کاندیدا به اساس بررسی سوابق، باید مستدل باشد.

23. اگر مرحله نهایی انتخاب یک قاضی از صلاحیت رئیس جمهور باشد، در این حالت، تعیینات از میان کاندیدانی صورت می‌گیرد که از جانب هیئت تعیینات معرفی شده‌اند. (مانند شورای قضایی، کمیسیون ارزیابی و اجدان شرایط یا کمیسیون کارشناسان؛ (به پاراگراف های 3-4 رجوع شود). امتناع از تعیین همچو کاندیدایی باید براساس دلایل مبتنی بر پروسیجرها و مستدل باشد. در این حالت، هیئت تعیینات باید در تصمیم خود تجدید نظر نماید؛ یک گزینه این است که هیئت تعیینات با اکثریت آراء، صلاحیت رد تصمیم ریاست جمهوری را داشته باشد. تمام تصمیم باید در محدوده زمانی کوتاه مدت مصرح در قانون اتخاذ گردد.

نماینده اقلیت‌ها در قوه قضائیه

24. بهتر است بطور عام ترکیب قوه قضائیه منعکس ترکیب نفوس منحص کل باشد. به منظور افزایش تعداد نمایندگان اقلیت‌ها در قوه قضائیه، گروه‌هایی که تعداد نماینده کمتری دارند، باید برای کسب صلاحیت‌های لازم برای نیل به مسلک قضا تشویق شوند. نباید هیچ کدام آنها به دلیل عضویت گروه های اقلیتی مشخص از این امر مستثنی گردند.

قسمت سوم - پاسخگو بودن قضات و استقلال قضایی در قضاوت

اجراءات انضباطی

25. اجراءات انضباطی علیه قضات به مواردی از قبیل سوء رفتار مسلکی رسیدگی می‌کند که قبیح و غیر قابل گذشت است و موجب بی‌اعتباری قوه قضائیه می‌شود. مسؤلیت انضباطی قضات نباید به نصوص احکام یا قضاوت آنها تعمیم یابد، همچنان مسؤلیت قضایی نباید در اختلافات ناشی از تفسیر قانون میان محاکم، اشتباهات قضایی؛ یا انتقاد از محاکم، تعمیم یابد. هیئت مستقل ذیصلاح در تأمین انضباط

26. یک نهاد مستقل ویژه (محکمه، کمیسیون یا شوری) برای رسیدگی به قضایای انضباط قضایی وجود دارد (به پاراگراف 9 رجوع شود). نهادهایی که مسؤل رسیدگی به قضایای انضباط قضایی هستند، ممکن است آنها را پیگیری نکنند و یا تشخیصی در آنجا به عنوان اعضا، به قضایای متذکره رسیدگی کنند. این نهادها باید برای قاضی متهم، اقدامات حمایتی طبق پروسیجرها از جمله حق دفاع و همچنین حق درخواست تجدیدنظر در محکمه ذیصلاح را رعایت نمایند. شفافیت، معیاری برای رسیدگی به قضایای انضباطی قضات است. این نوع جلسات علنی می‌باشد، مگر اینکه قاضی متهم سری بودن آن را تقاضا نماید. در این مورد، محکمه تصمیم می‌گیرد که آیا تقاضای متهم مؤجه است یا خیر. تصمیم مربوط به انضباط قضایی باید مستدل باشد. تصمیم نهایی در مورد اقدامات انضباطی باید نشر گردد.

ارزیابی مسلکی قضات

27. در مراجع ارزیابی‌های مسلکی قضات نباید به رسیدگی مستقل صدمه وارد شود. ارزیابی اجراءات قضات باید در ابتدا مبتنی بر کیفیت صورت گیرد و بر مهارت‌های آنها متمرکز باشد؛ به شمول اهلیت مسلکی (دانش حقوقی، توانایی برگزاری محاکمه، توانایی نگارش تصامیم مستدل)، اهلیت فردی (توانایی اجرای حجم کاری، توانایی تصمیم‌گیری و تمایل به تکنالوژی جدید)، مهارت‌های اجتماعی (توانایی میانجی‌گری، احترام به طرفین) و همچنان ظرفیت ارتقای احتمالی در یک بست اداری و شایستگی رهبری. این همه مهارت‌ها باید از طریق برنامه‌های آموزش قضایی و همچنین در جریان انجام وظیفه رشد داده شود.

28. اجراءات قضات نباید تحت هیچ شرایطی بر اساس محتوای فیصله‌ها یا قضاوت‌شان (چه بطور مستقیم و چه از طریق محاسبه میزان رجوع به فیصله‌های قبلی) ارزیابی گردد. چگونگی فیصله‌قازی در مورد یک قضیه، نباید هیچگاه مبنای اعمال تحریم برقاضی باشد. آمار مربوط به موثریت اجراءات محکمه فقط به منظور مقاصد اداری مورد استفاده قرار می‌گیرد و صرف یکی از عوامل ارزیابی قضات می‌باشد. ارزیابی قضات ممکن است برای کمک به آنها مورد استفاده قرار گیرد تا جنبه‌های کاری خود را شناسایی و آنها را به منظور ارتقاء احتمالی بهبود بخشند. امتحانات دوره‌ای برای (آزمایشات) قضات که ممکن است منجر به برکناری یا مجازات‌های دیگر شود، برای قضات دارای وظایف دائمی، مناسب نمی‌باشد.

29. معیارهای ارزیابی مسلکی باید به وضوح بطور شفاف و متحدالشکل اعلام شود. معیارهای اساسی باید در قانون پیش‌بینی شود. معیارهای دقیق مورد استفاده در ارزیابی‌های دوره‌ای باید با وضاحت بیشتر در مقررات، همراه با زمان بندی و مکانیزم‌های اجرای ارزیابی‌ها بیان شود.

ارزیابی مستقل

30. در حالیکه یک شورای قضایی ممکن است در تعیین معیارها و پروسیجرها نقش داشته باشد، ارزیابی‌های مسلکی باید در سطح محلی انجام شود. ارزیابی‌ها عمدتاً توسط سایر قضات انجام می‌شود. رؤسای محاکم نباید صلاحیت انحصاری برای ارزیابی قضات را داشته باشند، بلکه نقش آنها باید توسط گروهی از قضات همان محکمه و سایر محاکم تکمیل شود. این گروه همچنین باید نظرات افراد خارج از محکمه را که به طور مرتب با قاضی (مانند وکلای مدافع) و اساتید حقوق سر و کار دارند، با در نظر داشت انضباط و احترام به طرفین و قواعد رسیدگی توسط قاضی رعایت نمایند.

31. ارزیابی‌ها باید شامل بررسی تصامیم کتبی قاضی و مشاهده نحوه اجراءات محاکماتی وی باشد. ارزیابی‌ها باید شفاف باشند. نتیجه ارزیابی‌ها باید به اطلاع قضات رسانیده شود و نظرات آنها همراه با فرصت درخواست تجدید نظر در مورد آن شنیده شود.

پاسخگویی مسلکی از طریق شفافیت

32. شفافیت قاعده محاکمات است. برای ارائه مدارکی در مورد رفتار قضات در محکمه، و همچنین سوابق محاکمه دقیق، جلسات رسیدگی توسط دستگاه‌های الکترونیکی با قدرت بازپخش کامل، ضبط و ثبت می‌شود. اسناد مکتوب و گزارش‌های استنوگرافی " دست نویسی کوتاه و سریع" کافی نمی‌باشند. برای تقویت پاسخگویی مسلکی و عمومی قضات، تصامیم باید در بانکهای اطلاعاتی و در وبسایت‌ها (به شیوه‌ای) نشر شود که واقعاً در دسترس و رایگان باشد. تصامیم باید مطابق به موضوع، موارد حقوقی مطرح شده و اسامی قضاتی که آن را تحریر داشته‌اند، فهرست بندی شوند. تصامیم مربوط به نهادهای ذیصلاح تأمین انضباط نیز نشر گردد (به پاراگراف 26 نیز رجوع شود).

33. برای ایجاد اعتماد عمومی به محاکم، مقامات باید دسترسی روزنامه‌نگاران به محاکم را فراهم کنند و بست‌های سکرتریت مطبوعاتی یا مدیر رسانه‌ای را ایجاد کنند. هیچ مانعی نباید برای اشتراک روزنامه‌نگاران در محکمه وجود داشته باشد.

رسیدگی مستقلانه جزایی

34. جانبداری اتهام آمیز سیستم‌های عدلی و قضایی در اکثر کشورهای اروپای شرقی، قفقاز جنوبی و آسیای میانه نیاز به اصلاح دارد. برانت دادن توسط یک قاضی هنوز یک علامه منفی و یا ناکامی محسوب می‌شود. برای کاهش فشار بر قضات

جهت جلوگیری از برانته دادن، تغییر در سیستم ارزیابی مسلکی آنها (و در صورت لزوم با توجه به تغییر در ارزیابی خرنوالان و مستنطقین) نیز پیشنهاد می‌گردد. تعداد قضایای تبرئه شده هرگز نباید معیاری برای ارزیابی اجراءات قضات قرار گیرد. قضات باید در بررسی درخواستهای تأیید گرفتاری قبل از محاکمه، اختیارات واقعی خود را داشته باشند. بررسی استینافی تبرئه‌ها باید به استثنای‌ترین شرایط محدود شود.

استقلال داخلی

35. از صدور احکام، استهدات، توضیحات و فیصله‌های محاکم عالی باید ممانعت صورت گیرد؛ اما در صورت موجودیت آن، هیچ یک از آنها نباید برای قاضی محکمه تحتانی الزام‌آور باشد. در غیر این صورت، بیانگر نقض استقلالیت فردی قضات می‌باشد. علاوه بر این، تصامیم نمونه‌ای محاکم عالی و تصامیمی که به عنوان رویه قضایی به طور خاص توسط این محاکم تعیین شده باشند، باید نقش پیشنهادی را داشته باشند و در سایر موارد نباید برای قضات محکمه تحتانی الزام‌آور باشند. این تصامیم نباید موجب محدود شدن آزادی محاکم تحتانی در تصمیم‌گیری و پاسخگویی‌شان گردد. رویکرد واحد و همگون تفسیر قانون از طریق مطالعات رویه قضایی تقویت می‌گردد که الزام‌آور نمی‌باشد.